

„Melyik a legfőbb a parancsolatok közül?” Ezt a kérdést szegezi az írástudó Jézusnak.

Több helyen is olvassuk, hogy Jézus nem a szigorú mózesi törvények maradéktalan betartását tartja fontosnak (lásd kalászszedés szombat), de nem is helyezi hatályon kívül azokat, hanem Isten szándéka szerint használja őket. A Jézus által elmondott kettős parancsolat azonban kiemelkedik a többi közül, hiszen ez tulajdonképpen nem egy parancs, hanem „A Parancs”: maga Isten szándéka, az út az ő Országába.

Az első rész Isten szeretetére vonatkozik. Az, hogy teljes szívvel, teljes lélekkel, teljes elménkkal és minden erőnkkel szeressük az Urat, azt jelenti, hogy egész lényünkkel, feltétlen odaadással kell hozzá viszonyulnunk, nem lehet ezt csak ímmel-ámmal tenni. A gondolatainknak, érzéseinknek és cselekedeteink is ebből a parancsból kell(ene) táplálkoznia.

A második parancsolat elválaszthatatlan az elsőtől, hiszen a kettő egymásból ered. Isten szeretete ugyanis felebarátaink szeretetén keresztül történik, az iránta való szeretet embertársaink szeretetében fejeződik ki. Ez pedig azzal kezdődik, hogy belátjuk, hogy erre mindenki méltó, legyen az rosszakaró, az ellenségem, vagy egy hajléktalan. A szeretet egy hozzáállás, magatartás felebarátainkkal szemben. Már ez a feltétel nélküli elfogadás sem egyszerű a mai világban, ahhoz, hogy ebből önzetlen tettek legyenek, tényleg szükség van teljes szívünkre, teljes elménkre és minden erőnkre.

Szerencsére Jézus tudja, hogy mi sosem leszünk képesek így szeretni, ahogy Ő, megelégszik azzal is, ha törekszünk rá. Ez a törekvés lehet egy jószívű cselekedet, egy tiszta lélekkel elmondott ima, egy teljes elmét kívánó közös Istenről való gondolkodás, vagy egy jó döntés, amelyhez minden erőnkre szükségünk van.

Érdekes, hogy Jézus felebarátunk szeretetét saját magunk szeretetéhez hasonlítja. Egyrészt az arany szabály is ezt az alapelvet tartalmazza, hogy úgy bánjunk az emberekkel, ahogy akarjuk, hogy velünk is bánjanak. Másrészt ezt csak akkor tudjuk megtenni, ha szeretjük magunkat is, hiszen csak annyit tudunk magunkból adni, amennyink van.

Jó lenne, ha sikerülne Isten szemével magunkra tekinteni és rádöbbenni, hogy igenis értékesek vagyunk a számára, a magunk bűneivel, hibáival, tökéletlenségeinkkel együtt, és ezáltal felebarátainkra is ezen az „isteni szemüvegen keresztül” tudnánk nézni.

Urunk, köszönjük, hogy Te Fiad, Jézus Krisztus által útmutatást adtál, ahhoz, hogy itt a földi életünk során, hogyan boldogulhatunk, s hogyan juthatunk közelebb a Te örök országodhoz. Köszönjük, hogy nem bírói szigorral ítélsz meg minket, hanem szelíd Atyaként türelmesen nevelsz és formálsz minket, s tudod, hogy a magunk erejéből képtelenek vagyunk megvalósítani a jézusi szeretetet. Az áldozatot is Te magad hoztad meg helyettünk, s fiad vérével feded el mindennapi bűneinket, botlásainkat, szeretetlenségeinket. Kérlek, add, hogy megtapasztalhassunk valamit abból a felfoghatatlan szeretetből, amit felénk sugárasz minden nap, és segíts, hogy továbbadhassuk azt!

Maros Zsuzsi, Csíky Lajkó, Budapest